

Третия документъ е писмо отъ Ботева до Драсова въ Лайпцигъ. Този документъ хвърля още по-силна свѣтлина върху раздоритъ между Каравелова и Ботева, и раскрива случката съ конфискуването на револверитъ, испратени чрѣзъ Горова, отъ Караволова за Стамболова въ Търново безъ знанието на Ботева. Този документъ вкупомъ отговаря на нѣколко въпроси, които би си задалъ бѣдѣщия биографъ на Ботева и бѣдѣщия историкъ на Бѣлг. Рев. Комитетъ въ Букурещъ. Ботевъ явно се обявява противъ Каравелова; извѣстява Драсову, че струнитъ между него и Каравелова окончателно сѣ скжсани и при това, умолява него и Т. Пѣева да обяватъ на хората отъ *сѣзаклятието*, че Каравеловъ е измѣнилъ на идеята, злоупотрѣбилъ е съ комитетски сумми; умолява ги да прѣдупрѣдятъ сѣзаклятницитъ въ *Българско* и *Влашко* за напрѣдъ да не вѣрватъ *Каравелову*; а всичко що се отнася до Цен. Бѣлг. Рев. Комитетъ да го адресиратъ Ботеву, комуто трѣбва да вѣрватъ за напрѣдъ и да чакатъ отъ него това, за което ги е лъгалъ Любенъ въ продължение на 4—5 год.

Четвъртия документъ е пакъ писмо отъ Ботева до Драсова въ Лайпцигъ. Този документъ хвърля свѣтлина върху интригитъ, заведени между хората на Каравелова и хората на Ботева; върху интригитъ на Каравелова, пуснати по адреса на Ботева, и клеветитъ на Ботева, пуснати по адреса на Каравелова. Този документъ тежи и въ биографическо отношение; защото бившия браилски нихилистъ-комунаръ се двоуми да стане агентинъ на рускитъ нихилисти въ Лондонъ и Женева, и на отрѣзъ отказва на тѣхната покана да се яви на Интернационалния Съборъ, въ който щѣха да засѣдаватъ социалнитъ прѣдставители на цѣла Европа. Тукъ му е мѣстото да допълнимъ биографа въ това, че Ботевъ въ онова врѣме получаваше органа на Руското, Лондонско, нихилистическо дружество озаглавенъ: „*Впередъ*“, брошуритъ на „Женското общество“ и „томоветъ на *Герцена*. Нѣколко номера отъ тѣзи „томове“, „Впередъ“, „брошури“, „изъ-за рѣшетки“ и пр. . . днесъ се намиратъ въ библиотеката на Стефанъ Ботевъ. Христо ги получаваше, хладнокрѣвно разрѣзваше страницитъ имъ, тукъ тамъ по нѣщичко прочиташе, и съ нѣкакво си прѣзрѣние (по адреса на брошуритъ) даваше ги на голацитъ хшпаци да си увиватъ хлѣба и сиренето, а по нѣкога и испотенитъ си крака въ съдранитъ си обуца. Той пазише само съчиненията на Герцена. Често цитираше нѣщо отъ *Герцени* и съ въодушевление разказваше впечатленията си, възбудени въ него отъ четението Герценовитъ съчинения. До колкото помнимъ, въ това врѣме Ботевъ се въодушевяваше само отъ Герценовитъ „трудове“, а не и отъ другата „загранична руска литература“. Види се, той твърдѣ добрѣ бѣше разбралъ, че българското приврѣменно правителство, по дѣла и принципи, нѣма нищо общо съ европейския интернационаленъ социализмъ и руския нихилизмъ; за това правѣше и углушки на поканитъ отъ Женева, Цюрихъ и Лондонъ. Личното влияние на Каравелова върху Ботевитъ бунтовнически възгледи бѣше успѣло да раздѣли въ ума на Ботева въпроса на Българското политическо